

RICKY AND RONNY AND HUNDRED STARS
A SADO COUNTRY OPERA

MAISONDAHLBONNEMA & NEEDCOMPANY

Theater is kijken naar mensen. Desnoods een excuus om lang te kunnen kijken. Want mensen willen leren. Leren wat er gebeurt in extreme situaties.

MaisonDahlBonnema

RICKY AND RONNY AND HUNDRED STARS

A SADO COUNTRY OPERA

MaisonDahlBonnema's **Ricky and Ronny and Hundred Stars – a Sado Country Opera** is het vervolg op hun eerste opera *The Ballad of Ricky and Ronny – a Pop Opera* (2007).

Het raadsel aan het einde van de eerste opera wordt een open begin voor de tweede. Het koppel Ricky en Ronny, de alter ego's van de makers, doolt rond als geesten in de sterren. Daar ontmoeten ze de eeuwige spelbederver en heilsoldate Hundred Stars, die op haar beurt gestuurd is om hen te redden van hun ontaarde fantasieën. Ricky en Ronny tuimelen via haar een pornografisch heelal binnen waarin ze alle houvast lijken te verliezen.

Al zwevend door de ruimte tasten ze, geleid door Hundred Stars, de mogelijkheden af voor een hergeboorte, een voortzetting van hun bestaan op aarde. Ongetemperde idolatrie en doorgeslagen consumptisme stranden in deze opera in het planten- en dierenrijk.

Wat hebben 'sterren' met dieren te maken? En wat als we de dieren serieus nemen, er letterlijk in opgaan, in een poging de dierlijke energie te belichamen? Hundred Stars helpt Ricky en Ronny om op deze vragen te focussen, en leert hen en passant dat goed en kwaad onafscheidelijk zijn.

De setting: Parijs en de rest van de mentale wereld.

Melancholische landschapszang kleurt deze sadistische onderwereld. Sado Country als muziekstijl voor de nieuwe opera: een en al *tristesse* en het agressieve plezier deze *tristesse* te willen voelen door er over te zingen/vertellen. Een wereld gevoed door dagelijkse beslommeringen en morele dilemma's en het eeuwige streven goed te willen doen. *Dream on*.

Ricky and Ronny and Hundred Stars – a Sado Country Opera is een poging een verhaal te vertellen over de eigentijdse ervaringen van een koppel waarmee het slecht afloopt. Het geheel beschikt over een bepaald soapgehalte, dat echter al gauw transformeert in een metaforisch kluwen, een psychedelisch nirwana waarin verschillende realiteiten door elkaar heen lopen.

MaisonDahlBonnema heeft met haar eerste opera aangetoond dat hun artistiek concept een

geslaagde uiting is van een nieuwe theatertaal. Met **Ricky and Ronny and Hundred Stars – a Sado Country Opera** wordt de zoektocht naar de mogelijkheden van dit genre voortgezet.

Makers en performers Anna Sophia Bonnema (libretto) en Hans Petter Dahl (compositie) worden in deze voorstelling verwoegd door danseres en zangeres Louise Peterhoff.

©Maarten Vanden Abeele

CREDITS

EEN MAISONDAHLBONNEMA / NEEDCOMPANY PRODUCTIE

**COPRODUCTIE THEATER AAN HET VRIJTHOF, EUREGIONAAL OPERA- EN MUZIEKTHEATERFESTIVAL (MAASTRICHT),
BIT TEATERGARASJEN (BERGEN) EN NOORDERZON / GRAND THEATRE GRONINGEN. MET DE STEUN VAN
KAAITHEATER (BRUSSEL), KONSTNÄRSNÄMDEN (STOCKHOLM), DE VLAAMSE OVERHEID EN NORSK KULTURRÅD**

CONCEPT

Anna Sophia Bonnema en Hans Petter Dahl

SPEL

Anna Sophia Bonnema, Hans Petter Dahl, Louise Peterhoff

LIBRETTO

Anna Sophia Bonnema

MUZIEK

Hans Petter Dahl

KOSTUUM EN LICHT

MaisonDahlBonnema

ANIMATIE

Jan Bultheel

PRODUCTIELEIDING

Luc Galle

TECHNIEK

Luc Galle / Dorus Daneels

BOVENTITELING / ASSISTENTIE

Eva Blaute

REFLECTIES OVER *RICKY AND RONNY AND HUNDRED STARS – A SADO COUNTRY OPERA* VAN MAISON DAHLBONNEMA

door Frank Vande Veire

*Hoe hebben wij de zee kunnen leegdrinken? Wie gaf ons de spons om de hele horizon weg te vegen? Wat hebben wij gedaan, toen wij deze aarde van haar zon loskoppelden? In welke richting beweegt zij zich nu? In welke richting bewegen wij ons? Weg van alle zonnen? Vallen wij niet aan één stuk door? En wel achterwaarts, zijwaarts, voorwaarts, naar alle kanten? Is er nog wel een boven en beneden? Dolen wij niet als door een oneindig niets? Ademt ons niet de ledige ruimte in het gezicht? - 'Waardenverval', 'normvervaging', 'desintegratie van het gemeenschapsgevoel', 'ideologisch vacuüm', 'cultuurcrisis', enzovoort, enzovoort. Wie zonder ironie met zulke termen zwaait is een conservatieve kwezel. Wie er zijn schouders voor ophaalt omdat men er ons al minstens twee eeuwen mee aan de kop zeurt, is gemakzuchtig. Een synthese tussen de twee perspectieven zou erin bestaan te erkennen dat het verval inderdaad volop aan de gang is, maar dat de *verlammende verbazing* daarover ongepast is, dat het beter is *de verschijnselen van het verval als het stabiele element zonder meer te begroeten en enkel op het reddende als iets buitengewoons voorbereid zijn dat bijna aan het wonderbaarlijke en onbegrijpelijke grenst*. Elke tevredenheid of trots over onze verworvenheden zou dus misplaatst zijn. De logica die ons leven beheerst is die van de Ondergang. De barbarij, de zogenaamde 'uitzonderingstoestand' is de regel. Bestaat het goede, dan enkel als het onwaarschijnlijke, als onverwachte gift, als mirakel, als pure genade. En dat goede, dat toont zich enkel in het *beeld* van de ondergang. Maar wie zou erop durven bogen zo'n beeld te bezitten, een beeld dat niet is bezoedeld door de kitsch die de Ondergang ondertussen geworden is? Is er iemand die zonder duister genot, zonder cynisch gegrinnik, zonder morele pretentie, zonder heimelijk de pervers denkbaar positie in te nemen - die van een straffende, *zuiverende* god -, kan verkondigen dat de Catastrofe voor de deur staat - of dat ze eigenlijk al heeft plaats gehad? De Catastrofe is sinds lang een gebruiksartikel, een wijsje in ons hoofd, een ietwat scherp parfum, een masturbatiefantasie, een *game*, een afrodisiacum. Ze is niet zomaar iets waar we bang voor zijn omdat ze een einde zou stellen aan ons comfortabele leventje. We bedwelmen er ons mee om dat leventje te kunnen verdragen. In een wereld zonder denkbaar alternatief vormt ze het laatste beeld van het Ware Leven. Zij is niet het monopolie van onheilspromen, niet zomaar een in de toekomst geprojecteerd schrikbeeld van totale destructie, maar een gegeven waarop we stilzwijgend ons leven gebaseerd hebben. Onze huizen vol schermen die signalen vangen van een verre buitenwereld, onze steeds meer gepantserde en geluidsdichte auto's, onze warenhuizen en amusementsparken, onze eigen hoofden die met vriendelijk onverschillige ogen hun omgeving scannen - het zijn allemaal plekken*

waar wij de aarde reeds hebben verlaten en als monades rondzweven, in de rustige veronderstelling dat de aarde onleefbaar is geworden. We hebben de aarde prijsgegeven aan het ondenkbare. We onderhouden met haar enkel nog contact op afstand, onder voorbehoud, als het comfort en de veiligheid gewaarborgd zijn, als de nodige voorzieningen getroffen zijn. Dan durven we zelfs behoorlijk wild en excentriek uit de hoek komen. Hoe zou ons in deze toestand het gevoel van onwerkelijkheid niet besluipen, het gevoel - dat nauwelijks een gevoel is - hier enkel te vertoeven in afwachting van iets heel anders, iets oneindig veel beters, of desnoods iets heel erg slechts, het gevoel dat onze aanwezigheid hier *ironisch* is, dat alles wat we hier ontmoeten op zijn best een melancholische metafoor is voor iets wat er ooit geweest is of had moeten zijn? De wereld, inclusief de 'mens' die we in die wereld pretenderen te zijn, vormen een systeem waarop we aangesloten zijn, terwijl we ondertussen onszelf dromen als een soort dieren, deel uitmakend van een monsterachtige, vegetatieve aanwas die langzaam de wereld opvreet, hem tot de aarde terugbrengt. Het voelt goed onderdeel te zijn van de Catastrofe die we vrezen, zeker als ze ons omvat als een stille, sluipende, haast vriendelijke kracht, gevoed door een mateloos vruchtbare regen, een kracht die al met al niets vernielt, maar alles, zelfs de meest stugge materialen, tot een vreemd, buitenissig leven wekt. *De ramp vernielt alles, maar laat alles intact.* Maar onze dierlijkheid mist elke zuiverheid. Ze is onnatuurlijk, een zielige verkleedpartij, een mislukte verdwyntruc - een droom in ons geplant door dezelfde wereld waaraan we wilden ontsnappen. Weggedoken in het groene duister zijn we pas echt slaven van de weelde en het tumult en de flikkerende sterren. We zijn in de ban van een doorzichtig, lichtend monster, een zwevend warenhuis propvol herinneringen aan het onvervulde, een soort eeuwig Parijs waarin we als in een zwevend sneeuwdoosje onszelf cappuccino's zien drinken, van oesters en champagne genieten en flirten met sterren. Op deze wereld, waarin het stikt van onze dubbelgangers, wreken wij ons graag, Op deze wereld, waarin het stikt van onze dubbelgangers, wreken wij ons graag, maar ook die wraak blijft onwerkelijk. Als sadisten dromen we de verrukking die we bij ons slachtoffer vermoeden. Als kannibalen doet ons strottenhoofd pijn van het verlangen opgevreten te worden. Het zielloze dier lokt als een beeld van verlossing.

Herkomst van de citaten (gecursiveerd in tekst) in volgorde:

Friedrich Nietzsche, *Die fröhliche Wissenschaft*, nr 125 (1882)

Walter Benjamin, *Einbahnstrasse* (1928)

Maurice Blanchot, *L'Écriture du désastre* (1980)

©Maarten Vanden Abeele

OP NAAR DE STERREN MET MAISONDAHLBONNEMA

Een interview van John Custers met MaisonDahlBonnema

Theaterberichten Theater aan het Vrijthof, 23 februari 2010

Een tweede voorstelling met Ricky en Ronny. Wie zijn zij eigenlijk?

Dahl: Wij hebben Ricky en Ronny in 2007 verzonnen als twee mogelijke alter ego's. Daardoor ontstond een mogelijk zelfportret, een verhaal over wat met ons zou kunnen gebeuren als we in een andere wereld zouden verkeren.

Bonnema: Het is dus niet autobiografisch. Het is niet ons leven dat we uitbeelden, maar een mogelijk leven. In het eerste deel speelt zich dat vooral af in een grote stad, in het tweede deel hoofdzakelijk in de kosmos, tussen de sterren. Overigens kun je het tweede deel heel goed zien zonder het eerste te hebben gezien.

Ricky en Ronny sterven aan het eind van het eerste deel. Hoe leven ze in het tweede deel verder?

Dahl: Ricky en Ronny dolen rond als geesten in de sterren. Daar ontmoeten ze Hundred Stars, een rol die wordt gedanst en gezongen door de Zweedse Louise Peterhoff. Hundred Stars is gestuurd om Ricky en Ronny te redden van hun ontaarde fantasieën. Zij tuimelen via haar een pornografisch heelal binnen waarin ze elk houvast lijken te verliezen.

Bonnema: Al zwevend door de ruimte tasten de twee, geleid door Hundred Stars, de mogelijkheden af van een hergeboorte en een voortzetting van hun leven op aarde. Maar dan moet wel worden afgerekend met afgoderij en consumentisme. Dat loopt natuurlijk niet goed af.

Dahl: Nee. Sterker nog: als jij na de voorstelling denkt dat er nog erger bestaat, wil ik het graag horen.

Dat klinkt niet erg optimistisch. Verraadt dit een sombere kijk op het leven?

Bonnema: Integendeel. Er wordt ook behoorlijk genoten van alles. De wereld waarin Ricky en Ronny verkeren, is een hele rijke wereld, maar ook een gevaarlijke. Met somber heeft dat niets te maken.

Dahl: En iedereen weet toch dat er overal ellende is. Maar als we dat nu eens accepteren en net doen of we geen systemen van waarden en normen, oordelen en moraal om ons heen hebben, wat zou er dan gebeuren? Over die fantasie gaat dit stuk. In het verhaal gaat het dan om de vraag op welke manieren Ricky en Ronny zouden kunnen reïncarneren. Het antwoord op die vraag moeten de kijkers overigens zelf formuleren.

Jullie noemen het een sado country opera. Waarom?

Dahl: We noemen het een opera omdat er in een opera altijd veel wordt gestorven, net als Ricky en Ronny in het eerste deel. De toevoeging sado country heeft te maken met mijn afkomst uit Noorwegen. Er is een Noorse grap over countrymuzikanten die mij heeft geïnspireerd bij het schrijven van de muziek. Hoeveel country-artiesten heb je nodig om een gloeilamp te wisselen? Twee dus. De ene om de gloeilamp te vervangen, de andere om een lied te zingen over hoe de gloeilamp stuk ging. Dat is voor mij country, een muziekstijl met een enorme sentimentaliteit. Daar sturen wij de sado op af om er meer plezier in te krijgen. De titel is dus meer een metafoor dan dat hij iets zegt over de concrete muziekstijl. Die is deze keer juist redelijk symfonisch met zo nu en dan aanzetten tot een klassieke instrumentatie.

De muziek in deze voorstelling is elektronisch. Is het stuk ook geschikt voor de liefhebbers van klassieke opera?

Dahl: Waarom niet? Stel je voor dat ook zij het fantastisch vinden. Ze moeten er wel rekening mee houden dat het een heftig stuk is. Het is niet geschikt voor kinderen onder de zestien.

Bonnema: Tegelijkertijd zit er ook veel humor in het stuk. We proberen het publiek zeker ook te entertainen en te pakken met ons verhaal, ook al is dat groot en complex.

Bij MaisonDahlBonnema maken jullie ook veel gebruik van andere middelen als video, beeldende kunst en mode. Gebeurt dat ook in dit stuk?

Dahl: Dat is nog een geheim. Maar ga er maar van uit dat we voor het publiek enkele surprises in petto hebben. Wat ik dus tegen het publiek zou willen zeggen, is alleen dit: kom vooral kijken.

SPEELDATA SEIZOEN 2010

25, 26 februari 2010	AINSI / Theater aan het Vrijthof, Euregionaal Opera- en Muziektheaterfestival, Maastricht (NL)
5, 6 maart 2010	BIT Teatergarasjen, Bergen (NO)
12, 13 maart 2010	Kaaistudios, Brussel (B)
5, 6 juni 2010	Operadagen, Rotterdam (NL)

SPEELDATA SEIZOEN 2010 - 2011

25, 26 augustus 2010	Noorderzon, Groningen (NL)
26 september 2010	Avant Art Festival, Wroclaw (PL)
29 januari 2011	De Brakke Grond, Amsterdam (NL)
23, 24 februari 2011	STUK, Leuven (B)

MAISONDAHLBONNEMA

MaisonDahlBonnema is het duo Hans Petter Dahl en Anna Sophia Bonnema. Deze twee artiesten vervullen sinds 1999 een belangrijke rol in de producties van Jan Lauwers & Needcompany. Hans Petter Dahl legde een parcours af als medeoprichter en performer van de Noorse cult-groep BAK-TRUPPEN. In 1995 richtten Dahl en Bonnema de performancegroep *Love & Orgasm* op. Sindsdien hebben ze een tiental performances ontwikkeld op het kruispunt van gecomponeerde muziek, beeldende kunst, literatuur en theater, als duo of in samenwerking met andere kunstenaars.

Dahl en Bonnema herdefiniëren zich voortdurend: van *Love & Orgasm* over *L&O Amsterdam* tot *MaisonDahlBonnema* - geopend in 2003 als een virtueel concepthuis dat nieuwe collecties gedachten lanceert in de vorm van kleding, muziek, video en tekst.

Hun performances getuigen van een radicale keuze voor het autonoom naast elkaar plaatsen van de verschillende theatrale middelen. Ook het publiek zelf maakt meer dan eens deel uit van de algehele setting. Alles wordt uitgewerkt door Dahl en Bonnema zelf: het schrijven van tekst, het componeren van muziek, het bepalen van de vormgeving, het spelen zelf.

Foto: Maarten Vanden Abeele

ANNA SOPHIA BONNEMA

Van 1982 tot 1986 doorliep de Nederlandse Anna Sophia Bonnema theaterschool te Amsterdam. Ze realiseerde verschillende theatervoorstellingen en schreef een groot aantal theaterteksten waaronder *De bomen het bos* gerealiseerd met theatergroep Nieuw West, en *Tegenmaat*. Vanaf 1995 werkte ze samen met Hans Petter Dahl in de performancegroep L & O Amsterdam. Ze creëerden verschillende voorstellingen waaronder de love-show *Tantra & Western* (1995), *What have you done with my poem? - Sing-Dance #1* (1996), *Made in Heaven – Sing-Dance #2* (1997), *Attention - Sing-Dance #3* (1998) en de multidisciplinaire performance *Post coitum omne animal triste est* (1999), met iedere avond een andere improviserende danser. Voor deze projecten werkten ze samen met mensen uit verschillende disciplines zoals Liza May Post (beeldend kunstenaar), Oyvind Berg (schrijver), Tom Jansen (acteur), improviserende dansers waaronder David Zambrano, Laurie Booth, Eva Maria Keller, Michael Schumacher en anderen. In 1997 maakten zij een coproductie met Bak-Truppen *Good Good Very Good*. Als duo maakten ze de voorstellingen *Nieuw Werk* (2001) en *Shoes and Bags* (2003). De aanleiding voor *Shoes and Bags* was de opening van hun virtuele mode-, kunst- en concepthuis MaisonDahlBonnema. Met Robert Steijn (performend dramaturg) maakten ze in 2005 de denkvoorstelling *Not The Real Thing*. Hun laatste producties *The Ballad of Ricky and Ronny – a Pop Opera* (2007) en *Ricky and Ronny and Hundred Stars - a Sado Country Opera* (2010) worden ondersteund door Needcompany.

Needcompany's King Lear (2000) was Anna Sophia Bonnema's eerste productie met Jan Lauwers & Needcompany. Sindsdien was ze ook te zien in *Images of Affection* (2002), *Goldfish Game* (2002), *De kamer van Isabella* (2004), *De Lobstershop* (2006) en *Het Hertenhuis* (2008). In *No Comment* (2003) verving ze Carlotta Sagna. Ze schreef reeds verschillende teksten, waaronder teksten voor *Needlapb* en de *Monoloog van de leugenaar* voor *De kamer van Isabella* (2004).

HANS PETTER DAHL

Hans Petter Dahl was van 1987 tot 1995 verbonden aan het Noorse gezelschap Bak-Truppen. In 1995 richtte hij, samen met Anna Sophia Bonnema, de performancegroep L & O Amsterdam op. Ze creëerden verschillende voorstellingen waaronder de love-show *Tantra & Western* (1995), *What have you done with my poem? - Sing-Dance #1* (1996), *Made in Heaven – Sing-Dance #2* (1997), *Attention - Sing-Dance #3* (1998) en de multidisciplinaire performance *Post coitum omne animal triste est* (1999), met iedere avond een andere improviserende danser. Voor deze projecten werkten ze samen met mensen uit verschillende disciplines zoals Liza May Post (beeldend kunstenaar), Oyvind Berg (schrijver), Tom Jansen (acteur), improviserende dansers waaronder David Zambrano, Laurie Booth, Eva Maria Keller, Michael Schumacher en anderen. In 1997 maakten zij een coproductie met Bak-Truppen *Good Good Very Good*. Als duo maakten ze de voorstellingen *Nieuw Werk* (2001) en *Shoes and Bags* (2003). De aanleiding voor *Shoes and Bags* was de opening van hun virtuele mode-, kunst- en concepthuis MaisonDahlBonnema. Met Robert Steijn (performend dramaturg) maakten ze in 2005 de denkvoorstelling *Not The Real Thing*. Hun laatste producties *The Ballad of Ricky and Ronny – a Pop Opera* (2007) en *Ricky and Ronny and Hundred Stars - a Sado Country Opera* (2010) worden ondersteund door Needcompany.

Met *Needcompany's King Lear* (2000) werkte Hans Petter Dahl voor het eerst samen met Jan Lauwers & Needcompany. Sindsdien was hij ook te zien in *Images of Affection* (2002), *Goldfish Game* (2002), *De kamer van Isabella* (2004), *De Lobstershop* (2006) en *Het Hertenhuis* (2008). Voor *No Comment* (2003), *De kamer van Isabella*, *De Lobstershop*, *Het Hertenhuis* en *Needlapb* componeerde hij muziek.

LOUISE PETERHOFF

Louise Peterhoff, geboren te Zweden, volgde een dansopleiding aan de Zweedse Balletschool. Ze werkte van 1997 tot 1998 voor The Royal Swedish Ballet, waar ze zowel hedendaagse dans als het klassieke repertoire danste. Verschillende jaren werkte ze met diverse regisseurs en choreografen zoals Jens Östberg (*Billy's dream*, 1999, *Play House*, 2000), Irene Hultman (*Cascade*, 2000), Philippe Blanchard (*Airbag*, 2000, *Noodles*, 2003) and Fabrice Lambert (*Play Mobile*, 2003). Ze creëerde enkele producties waaronder *Swing for a lifetime* (2001), een duet met Lisa Östberg en Flingor (2002), een dansfilm gecreëerd met Per Sacklen and Lisa Östberg. In 2003 werkte ze mee aan de creatie *Je suis Sang* van Jan Fabre en Troubleyn. Ze verscheen verschillende malen in Zweedse televisieproducties, waaronder het gelauwerde *SPUNG*.

De kamer van Isabella (2004) is de eerste productie waarin ze samenwerkte met Jan Lauwers. Voor *Chunking* (2005) werkte ze voor het eerst samen met Grace Ellen Barkey. In 2007 was ze de frontzangeres van de groep 'The Ideal Husband'. In 2010 staat ze mee in de nieuwe productie van MaisonDahlBonnema & Needcompany, *Ricky and Ronny and Hundred Stars – a Sado Country Opera*.

PERS OVER *RICKY AND RONNY AND HUNDRED STARS – A SADO COUNTRY OPERA* :

Deze Sado Country Opera is het tweede deel van een trilogie. Het eerste deel was een pop-opera waarin ook al het verlies van de vrijheid uit de jaren '60 werd bezongen. In deel twee krijgen ze gezelschap van de bloedhete, in zwarte latex gehulde vamp Hundred Stars, gespeeld door de Zweedse Louise Peterhoff. Aan het begin vliegen ze zingend op een etherische soundtrack door een wolk over Parijs om uiteindelijk in een park te landen. Het drietal zal nog vaak in de wolken lopen, zowel met hun hoofd als met hun lichaam.

In het park beleven ze wilde nachten met veel seks, drugs en geweld. De psychedelica doen hen van de ene ruimte in de andere tuimelen wat resulteert in een warrig geheel dat onduidelijke ruimte- en tijdsprongen maken. Het is de verwarring die de personages ook voelen waardoor je prettig door hun leefwereld wordt gegidst. Van in het park worden ze naar de sterren geschoten waar Ricky opgeslokt wordt door een grote vis.

Maar er lijkt meer aan de hand dan enkel de psychedelica. Ricky en Ronny zijn dolende mensen die elk gevoel voor centrum zijn verloren. Ricky noemt zichzelf een machine zonder ziel. Elk respect voor gevoel of moraliteit vervaagt voor de wetten van de wilde natuur. Het park waarin ze kamperen begint het verlaten Parijs terug te overgroeien. Waar bij Ricky en Ronny nog iets menselijk is te bespeuren, is dat bij Hundred Stars volledig verdwenen. Ze lijkt hun begeleider door dit barre landschap. Volgens Hans Petter Dahl is zij gebaseerd op Nietzsches amorele mens.

De sado country opera toont waartoe een dergelijke bandeloosheid kan leiden. In het geval van Ricky en Ronny is dat de volstrekte leegte. Niet zomaar een spirituele leegte, zingt Ricky, maar een werkelijke waar alles gelijk is aan zijn tegengestelde. Ze heeft genoeg van alle theorieën en laat zichzelf volledig los in het zwarte gat. Op het einde zien we als een visioen nog een geanimeerde projectie waarin Ricky en Hundred Stars Ronny opeten en vervolgens in de vijver duiken tot enkel een zwart scherm met enkele waterbellen overblijft, een verre echo van de sterrenhemel.

Het is een leegte die ze met hun scene, choreografie en vooral muziek tot bij de toeschouwer weten te brengen. De scene is simpel aangekleed met een vijftal witte verhogingen die achtereenvolgens aan een wolk, een bed en een grafsteen doen denken. Daarop ontplooit zich een choreografie die niet veel meer voorstelt dan gestileerd verleiden, vliegen en ongegeneerd vozen. Hans Petter Dahls elektronische soundtrack zweeft er heel vlak boven zonder ergens in een climax te pieken of in een rustpunt te dalen. De ritmes zijn monotoon en worden doorgaans begeleid door zweverige strijksynths, diepe bassen en repetitieve gitaartokkels die je langzaam doen leeglopen.

De leegte laat je met een merkwaardig voldane rust achter. Maar als Nietzsches geest werkelijk in dit stuk zit, zoals Dahl in het nagesprek liet vallen, mag de leegte niet het einde zijn. Nietzsche was dan wel de filosoof met de hamer die alle aangenomen waarheden kapot sloeg en in zijn leven verschillende keren het zwarte gat zelf heeft ervaren, hij was ook de filosoof die telkens terug opstond en de leegte opnieuw vulde met een boodschap voor de mensheid. Hopelijk krijgen we dit in Ricky en Ronny's sluitstuk van de trilogie te zien.

INTERNATIONALE PERS OVER *THE BALLAD OF RICKY AND RONNY – A POP OPERA* :

Hans Petter Dahl en Anneke Bonnema schaatsen op de grens tussen het alledaagse en het absurde, tussen liefde en vervreemding. De intimiteit die uit hun aanwezigheid op het podium spreekt, is een staaltje van kwetsbaarheid dat maar heel weinig in het theater valt mee te maken.

Etcetera, januari 2008

(tweemaandelijks Belgisch podiumkunstenmagazine)

The primary for Bonnema and Dahl never seems to be to challenge the limits of performing arts – it sort of happens along the way – but to present their ideas through the intimacy of the human meeting. That's precisely why "The Ballad of Ricky & Ronny" is both a humorous and touching depiction of the abundance society and the hunt for the individual happiness.

Dagens Nyheter, 5 October 2008

(Dagens Nyheter is a daily newspaper in Sweden. It has the largest circulation of Swedish morning newspapers.)

The Ballad of Ricky and Ronny is vormelijk én inhoudelijk een extreem stuk.

De Morgen, 11 december 2008

(Belgische nationale krant)

NEEDCOMPANY

HOOIKAAI 35 B-1000 BRUSSEL

TEL +32 2 218 40 75

FAX +32 2 218 23 17

WWW.NEEDCOMPANY.ORG

CONTACT

ZAKELIJKE EN ALGEMENE LEIDING:

Christel Simons | christel@needcompany.org | +32 495 12 48 22

FINANCIEEL MANAGER:

Thijs De Ceuster | thijs@needcompany.org

DAGELIJKE LEIDING, INTERNATIONALE RELATIES EN VERKOOP:

Inge Ceustermans | inge@needcompany.org | +32 495 27 17 24

PRODUCTIELEIDING:

Luc Galle | luc@needcompany.org

REGIEASSISTENT, DRAMATURGIE EN COMMUNICATIE:

Elke Janssens | elke@needcompany.org

TOURMANAGEMENT:

Frank Van Elsen | frank@needcompany.org

ASSISTENT & PUBLICATIES:

Eva Blaute | eva@needcompany.org